

Sygn. akt II AKa 309/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 marca 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Dorota Radlińska

Sędziowie: SA – Dorota Tyrała

SA – Przemysław Filipkowski (spr.)

Protokolant: – st. sekr. sąd. Katarzyna Rucińska

przy udziale prokuratora Stanisława Wieśniakowskiego

po rozpoznaniu w dniu 10 marca 2021 r. sprawy

M. T. (1) urodz. (...) w W. syna T. i K. z d. O.

oskarżonego z art. 53 ust. 2 w zw. z art. 53 ust. 1 w zb. z art. 56 ust. 3 w zw. z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii z art. 11 § 2 k.k. /x 2/

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie

z dnia 1 lipca 2020 r. sygn. akt V K 230/18

I. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego M. T. (1) w ten sposób, że :

a) w punkcie 3 uchyla rozstrzygnięcie o wymierzeniu kary łącznej pozbawienia wolności;

b) odnośnie czynu zarzucanego w punkcie I i przypisanego w punkcie 1 sformułowanie „biorąc tym udział w obrocie wytworzonym tak w znacznej ilości narkotykiem” zastępuje sformułowaniem „które stanowią znaczną ilość tej substancji psychotropowej” a sformułowanie „P. S. (1), ps. (...)” zastępuje sformulowaniem „ustaloną osobą”, w kwalifikacji prawnej eliminuje art. 56 ust. 3 w zw. z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k., w podstawie wymiaru kary eliminuje art. 11 § 3 k.k., zaś wymierzoną karę pozbawienia wolności obniża do 3 /trzech/ lat i 10 /dziesięciu/ miesięcy;

c) odnośnie czynu zarzucanego w punkcie II i przypisanego w punkcie 2 sformułowanie „biorąc tym udział w obrocie wytworzonym tak w znacznej ilości narkotykiem” zastępuje sformulowaniem „który stanowi znaczną ilość tej substancji psychotropowej” a sformułowanie „P. S. (1), ps. (...)” zastępuje sformulowaniem „ustaloną osobą”, w kwalifikacji prawnej eliminuje art. 56 ust. 3 w zw. z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k., w podstawie wymiaru kary eliminuje art. 11 § 3 k.k., zaś wymierzoną karę pozbawienia wolności obniża do 3 /trzech/ lat;

d) na podstawie art. 85 § 1 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k. łączy kary jednostkowe pozbawienia wolności i wymierza oskarżonemu M. T. (1) karę łączną w wysokości 4 /czterech/ lat pozbawienia wolności;

II. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części;

III. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 14.05.2018 r. godz. 5.10 do dnia 24.10.2018 r. godz. 5.10, od dnia 28.09.2019 r. godz. 5.10 do dnia 14.01.2020 r. godz. 5.10 i od dnia 23.07.2020 r. godz. 5.10 do dnia 10.03.2021 r.;

IV. zasądza na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonego kwotę 4000 /cztery tysiące/ zł tytułem opłat za obie instancje i pozostałe wydatki w sprawie.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 309/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie sygn. V K 230/18 z dnia 01.07.2020 r.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

x obrońca oskarżonego

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>		
x na korzyść # na niekorzyść	x w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
x	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

x	uchylenie	x	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
			Nie dotyczy		

<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1	M. T. (1)	Niepełnienie przez oskarżonego czynów zarzucanych w pkt I i II oraz przypisanych w pkt 1 i 2 wyroku	Zeznania P. S. (1) z 09.02.2021 r. w sprawie V K 207/19 SO Warszawa-Praga i z 21.12.2020 r. w sprawie IV K 334/20 SR dla Warszawy Pragi-Północ	k. 2530-2550 i 2551-2576, 2591-2611, 2641-2666	
2	M. T. (1)	Niepełnienie przez oskarżonego czynów zarzucanych w pkt I i II oraz przypisanych w pkt 1 i 2 wyroku	Opinia toksykologiczna Z. W.	k. 2586-2589	

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
	Nie dotyczy	

<u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów</u>

<u>(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
1	Zeznania P. S. (1) z 09.02.2021 r. i z 21.12.2020 r.	Zeznania P. S. (1) z 09.02.2021 r. i z 21.12.2020 r. nie dotyczą wprost niniejszej sprawy. Informacje przekazywane w innych sprawach odnoszą się przede wszystkim do innych oskarżonych odpowiadających za inne czyny. Wskazywane przez obrońcę fragmenty zeznań nie świadczą o rzeczywistych różnicach w przedstawianiu wydarzeń i nie mają znaczenia dla uznania relacji świadka za wiarygodną w tej sprawie, a w rezultacie nie wpływają na ustalenie sprawstwa i winy M. T.. Nadto wskazywane fragmenty dotyczą handlu narkotykami a nie wprost wytwarzania amfetaminy.

2	Opinia toksykologiczna Z. W.	<p>a/ Opinia toksykologiczna Z. W. ma charakter prywatny, a zatem nie stanowi opinii w rozumieniu art. 193 kpk oraz nie można uznać jej za bezstronną i obiektywną.</p> <p>b/ Opinia ta nie dotyczy wprost niniejszej sprawy, gdyż odnosi się do fenyloetyloaminy a nie amfetaminy, o wytwarzanie której z zasadowej aminy chodzi w niniejszej sprawie. Nie ma znaczenia kwestia ogólnej możliwości wytworzenia metodą L. z BMK mieszaniny amfetaminy i fenyloetyloaminy, gdyż w sprawie nie zabezpieczono ani służącej do produkcji aminy, ani wytworzonej amfetaminy. Możliwość powstania zanieczyszczeń nie wpływa na uznanie produktu końcowego</p>
---	------------------------------	---

		<p>za niedozwoloną substancję psychotropową.</p> <p>c/ Teoretyczne rozważania nie podważają wiarygodności depozycji świadka P. S., a w rezultacie nie wpływają na ustalenie sprawstwa i winy M. T..</p>
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
1/	<p>Obrońcy pkt I obraży przepisów prawa procesowego tj. art. 439 § 1 pkt 9 kpk w zw. z art. 14 kpk w zw. z art. 399 kpk, wyrażający się w przypisaniu oskarżonemu zachowania w postaci nieobjętej opisem czynu zawartemu w zarzutach, a polegający na wprowadzeniu przez Sąd Okręgowy własnego opisu czynu z nowymi elementami – sprawstwo w miejsce pomocnictwa, wprowadzenie do obrotu w miejsce przygotowania do wprowadzenia do obrotu, co spowodowało skazanie za odmienny czyn niż ten, który został zarzucony w akcie oskarżenia.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p>x niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut obrońcy nie jest zasadny. Zauważyć należy, że w istocie skarżący dopatruje się wydania zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego mimo braku skargi uprawnionego oskarżyciela / przesłanka z art. 17 § 1 pkt 9 kpk/. W tym przypadku niewątpliwie akt oskarżenia został prawidłowo</p>		

wniesiony przez prokuratora i brak jest jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, aby doszło do naruszenia art. 17 § 1 pkt 9 kpk i art. 14 kpk. Dokonanie przez Sąd zmiany opisów przypisanych czynów – przyjęcie sprawstwa w miejsce pomocnictwa oraz wprowadzenia do obrotu w miejsce przygotowania do wprowadzenia do obrotu nie powoduje wyjścia poza skargę główną oskarżyciela publicznego. Takie zmiany są dopuszczalne, jeśli wynikają z analizy materiału dowodowego. Dotyczą bowiem tego samego czynu rozumianego jako całość historyczna /zespół okoliczności faktycznych stanowiących działanie lub zaniechanie w pewnym odcinku czasowym/. Nie można tu mówić o niezachowaniu tożsamości czynu zarzucanego i przypisanego, skoro zmieniono jedynie niektóre elementy, dokonując ich częściowo odmiennej oceny, przy zachowaniu tego samego zamiaru sprawcy. Nadto Sąd uprzedził strony o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej w kierunku przyjętym w wyroku, a zatem nie obraził art. 399 kpk. W rezultacie nie zachodzi bezwzględna przyczyna odwoławcza z art. 439 § 1 pkt 9 kpk.

Lp.	Zarzut	
2/	<p>Obrońcy pkt II, III i X obraży przepisów postępowania, a to art. 4 kpk, art. 7 kpk, art. 10 § 1 kpk, art. 410 kpk oraz art. 424 § 1 pkt 1 kpk, art. 193 kpk, art. 196 kpk, art. 5 § 2 kpk i art. 2 § 2 kpk poprzez wybiórcze ustalenie okoliczności faktycznych, jak również dowolną a nie swobodną ocenę niekompletnego materiału dowodowego i wyprowadzenie</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny x niezasadny</p>

błędnych wniosków z zeznań P. S. (1) i A. Z. (1) /uprzednio M./, co spowodowało, że braki w procesie odtwarzania i opisu zdarzeń zostały zinterpretowane na niekorzyść oskarżonego; ustalenie, że przedmiotem przetworzenia była amfetamina, które to ustalenie wymaga wiedzy specjalistycznej tj. powołania biegłego specjalisty a zostało zastąpione zeznaniami P. S. (1) i doprowadziło do połączenia ról procesowych świadka i biegłego;

Obrońcy pkt IV obraży przepisów postępowania, a to art. 370 § 4 kpk poprzez bezpodstawne uchylanie pytań obrońcy co do istotnych okoliczności sprawy;

Obrońcy pkt V i VI obraży przepisów postępowania, a to art. 366 § 1 kpk w zw. z art. 4 kpk, art. 167 kpk, art. 6 kpk, art. 5 § 2 kpk i art. 410 kpk poprzez rezygnację z wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności i biernym przyjęciu tez aktu oskarżenia, które polegało na uznaniu, że:

- a/ przedmiotem przetworzenia i obrotu była amfetamina, gdy nie ma materialnego dowodu na ocenę, jaka ilość jakiego narkotyku podlegała przetworzeniu;
- b/ zaniechaniu ustalenia, jakim środkiem transportu oskarżony miał ułatwić podwiezienie świadka na miejsce zbrodni w 2015 r., skoro nie był nim pojazd A. (...);
- c/ zaniechaniu ustalenia, w jakich dwóch dniach 2015 r. miało dojść do przerobienia aminy;
- d/ zaniechaniu ustalenia, w jaki sposób mieli porozumiewać się ze sobą typowani sprawcy;
- e/ zaniechaniu ustalenia przedmiotów służących do przerobienia aminy;

Obrońcy pkt VII i VIII obraży przepisów postępowania, a to art.

170 § 1 pkt 2 i § 5 kpk w zw. z art. 172 kpk i art. 177 poprzez a/ oddalenie wniosku o przeprowadzenie konfrontacji P. S. (1) z A. Z. (1) na okoliczność uzgadniania treści depozycji; b/ oddalenie wniosku o przesłuchanie funkcjonariuszy Policji I. Ś. i J. S. oraz ojca A. M. M. na okoliczność ich wpływu na depozycje A. Z. (1) i sprawdzenia wersji wydarzeń z zeznaniami M. M. (2);

Obrońcy pkt IX obraży przepisów postępowania, a to art. 74 § 1 kpk w zw. z art. 5 § 1 i 2 kpk poprzez uznanie, że ciężar dowodu i wykazanie istotnych dla sprawy okoliczności leży po stronie oskarżonego zamiast po stronie oskarżyciela publicznego, a w konsekwencji wyciąganie negatywnych konsekwencji z braku udowodnienia spekulacji procesowych /w sytuacji, gdy są to wyłącznie hipotezy prokuratorskie/, a także przyjęcie, że niedozwolone substancje były w posiadaniu oskarżonego, dysponował on innym środkiem transportu w 2015 r., kontaktował się i spotkał z P. S. (1) w celu popełnienia przestępstwa, sprzedał 10 g kokainy, P. S. posiadał umiejętności specjalne pozwalające na poprawne przeprowadzenie procesu wytrącania amfetaminy z aminy, niezabezpieczona miska mogła zmieścić się pod sportowym obniżonym zderzakiem samochodu oskarżonego i pod tym autem dobiegł proces wytrącania aminy, pominięcie braku śladów amfetaminy w garażu i pod samochodem A. (...).

Obrońcy pkt XI obraży przepisów postępowania, a to art. 399 § 1 kpk poprzez uprzedzenie obecnych na rozprawie stron o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynów

	<p>zarzucanych M. T. a tym samym przyjęcie: co do czynu I - art. 53 ust. 2 w zw. z art. 53 ust. 1 w zb. z art. 56 ust. 3 w zw. z art. 56 ust. 1 ustawy z 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 § 1 kk, co do czynu II - art. 53 ust. 2 w zw. z art. 53 ust. 1 w zb. z art. 56 ust. 3 w zw. z art. 56 ust. 1 ustawy z 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk, gdy Sąd winien był wyłącznie rozpoznawać sprawę w granicach pierwotnych i tak nieudowodnionych zarzutów.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>a/ Podzielić należy konsekwentne poglądy orzecznictwa, że przekonanie Sądu o wiarygodności jednych dowodów i jej braku w przypadku innych, pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k., jeżeli zostało poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, rozważeniem okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, pozostaje zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku /tak np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11.04.2018 r. sygn. IV KK 104/18, lex nr 2498022/.</p> <p>b/ W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne w zakresie sprawstwa i winy oskarżonego M. T. (1) oraz właściwie je ocenił, mając na uwadze treść art. 7 kpk, a ocena ta wymagała jedynie</p>		

dodatkowego uzupełnienia. Oparł się na całości przedstawionemu materiałowi dowodowemu oraz wobec tego odnośnie poczynionych ustaleń nie naruszył art. 410 kpk, ponieważ uchybienie normie zawartej w przepisie art. 410 k.p.k. może nastąpić jedynie w wypadku nieuwzględnienia przy wyrokowaniu całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, a nie poprzez nieuwzględnienie czegoś, co potencjalnie dopiero mogłoby zostać na tej rozprawie ujawnione / tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26.03.2014 r. sygn. III KK 396/13, lex nr 1451526/. Dotyczy to zaś tylko istotnych kwestii. Art. 4 kpk zawiera ogólną dyrektywę nakazującą uwzględniać okoliczności tak na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, a więc jego naruszenie nie może stanowić samodzielnie podstawy zarzutu apelacyjnego i należy je wiązać z uchybieniem konkretnym regulacjom. Podobnie należy ocenić zarzut naruszenia art. 2 § 2 kpk, nakazującego oparcie rozstrzygnięć na prawdziwych ustaleniach faktycznych. Art. 6 kpk określa materialne i formalne prawo do obrony oskarżonego, a więc jego obraza powinna być wiązana ze wskazanymi konkretnymi uchybieniami. Trudno także mówić o obrazie art. 10 § 1 kpk, zawierającego nakaz realizowania zasady legalizmu przez organy ścigania co do czynów ściganych z urzędu, skoro w sprawie przeprowadzono śledztwo i skierowano akt oskarżenia właśnie o takie czyny.

c/ Chybione są zarzuty obrońcy dotyczące naruszenia art. 5 § 1 i 2 kpk, gdyż Sąd I instancji nie miał nieusuwalnych,

obiektywnych wątpliwości co do zachowania oskarżonego czy innych uczestników zdarzeń, a dopiero ich istnienie warunkuje zastosowanie tego przepisu. Zarzut obrazy tego przepisu może być uznany za skuteczny tylko wówczas, gdy zostanie wykazane, że orzekający sąd rzeczywiście miał wątpliwości o takim charakterze i nie rozstrzygnął ich na korzyść oskarżonego. Dla zasadności tego zarzutu nie wystarczy zaprezentowanie przez stronę własnych wątpliwości co do stanu dowodów /tak np. postanowienie Sądu Najwyższego sygn. V KK 68/2018 z 04.04.2018 r. lex nr 2488989/. Natomiast wina oskarżonego została udowodniona, o czym przekonuje treść zaskarżonego wyroku. Przy tym nieprawidłowe jest równoczesne stawianie zarzutu naruszenia art. 5 § 2 kpk i art. 7 kpk, ponieważ o niedających się usunąć wątpliwościach można mówić dopiero po przeprowadzeniu prawidłowej i wszechstronnej oceny dowodów.

d/ Nadto niespełnienie wymogów z art. 424 kpk nie może stanowić samodzielnej podstawy zmiany lub uchylenia wyroku, skoro jest to uchybienie o charakterze procesowym /art. 438 pkt 2 k.p.k./, a więc wymaga wykazania możliwego wpływu na treść orzeczenia. Takiego wpływu obrońcy nie wykazali. Kwestię tę przesądza nadto art. 455a kpk, który wyklucza uchylenie wyroku z powodu niespełnienia przez uzasadnienie wymagań z art. 424 kpk.

e/ Nie doszło zatem do obrazy art. 2 § 2 kpk, art. 4 kpk, art. 5 § 1 i 2 kpk, art. 6 kpk, art. 7 kpk, art. 10 § 1 kpk ani art. 410 kpk

czy innych przepisów procesowych, która uniemożliwiłaby instancyjną kontrolę prawidłowości wyroku bądź nakazywała jego zmianę co do sprawstwa i winy oskarżonego. Zatem wnioski obrońcy o uniewinnienie oskarżonego lub uchylene wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania - są w oczywisty sposób bezzasadne. Zarzuty z pkt II-XI apelacji nie są zasadne.

f/ Nieporozumieniem jest określanie przez skarżącego niniejszego procesu jako „poszlakowego”. W sprawie występuje bowiem bezpośredni dowód w postaci zeznań świadka P. S. (1) – który był współsprawcą, a nie jedynie łańcuch poszlak, który miałby wskazywać na oskarżonego. Sąd Okręgowy dokonał właściwej oceny przeciwstawnych wyjaśnień M. T. (1) i zeznań P. S. (1), dokładnie przedstawił tok swojego rozumowania i skarżący go nie podważył skutecznie. Wywód jest szeroki i logiczny oraz uwzględnia specyficzną sytuację procesową świadka, który zdecydował się na współpracę z organami ścigania i obciążenie wielu osób. Nie unika on przy tym przedstawiania własnej przestępczej działalności. Słusznie za wiarygodne uznano sensowne depozycje P. S. (1), że w W.-W.: 1/ dwukrotnie w 2015 r. w lesie wraz z oskarżonym M. T. brał udział w wytworzeniu z płynnej aminy substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, każdorazowo uzyskując z 1 litra aminy i 2 kg kreatyny po 3 kg suchej amfetaminy, a nadto 2/ w okresie 07.04-21.06.2017 r. w garażu i przed nim wraz z oskarżonym brał udział w wytworzeniu z płynnej aminy substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, uzyskując z 1 litra

aminy 1 kg suchej amfetaminy, który to narkotyk zatrzymał oskarżony. Świadek podawał konsekwentnie okoliczności tych czynów tak w śledztwie, jak i na rozprawie – w tym, że płynną amfetaminę /tj. aminę/ za każdym razem dostarczył D. B. i P. S. dokonał tych przestępstw na jego prośbę /k.44, 858, 2113/. Jasno opisał sposób wytrącania przedmiotowej suchej amfetaminy /k.859-861, 930, 2109, 2113/ i prawidłowo wskazał garaż użytkowany przez oskarżonego /k.47v, 956/. Koreluje to z opinią biegłej z LK KSP co do sposobu wytwarzania amfetaminy, jak też z opinią biegłego R. C. (1) w szczególności co do możliwości niespostrzeżenia procesu przez osoby trzecie nawet z niewielkiej odległości 2-3 m. P. S. posiadał umiejętność takiego wytwarzania amfetaminy, jaki przedstawił, a co wynika z jego poprzedniego trybu życia i nabytych doświadczeń. Nie chodzi tu o „domniemanie faktyczne” ani zastępowanie opinii biegłego – jak twierdzi obrońca -, tylko o ocenę relacji świadka. Oczywiście jest, że podaje on wielkości przybliżone i szacunkowe, które nie były przecież identyczne za każdym razem – każde wytrącanie amfetaminy może się różnić, gdyż dotyczy innej partii aminy i innych warunków rzeczywistych, w tym potrzebnego czasu. Wskazał na to już sam świadek podając, że ilość użytego kwasu siarkowego zależy od jakości aminy. Bez wątplenia w ten sposób możliwe jest uzyskanie substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, czego skarżący nie neguje. Nie wpływa na odpowiedzialność oskarżonego kwestia, czy ewentualnie część aminy pozostała „nieprzereagowana” z uwagi na użycie mniejszej ilości kwasu, skoro

uzyskano produkt końcowy we wskazanych ilościach. Nie budzi zastrzeżeń dodatkowe wskazanie przez świadka, że chyba w 2015 r. wziął od M. T. 10 g kokainy, przy czym w niniejszym procesie oskarżony nie ma takiego zarzutu, a więc Sąd o tym nie rozstrzygał. Niewątpliwie niezbyt wysoka miska mogła zostać umieszczona z przodu pod podwoziem samochodu A., gdyż przecież każdy samochód posiada prześwit pomiędzy podłożem a podwoziem, który umożliwia mu jazdę na kołach /obrońca na rozprawie odwoławczej podał prześwit wielkości 12-15 cm/. Taka miska nie musiała znajdować się pod pojazdem przez cały czas, skoro konieczne było mieszanie substancji. Niepamięć P. S. co do niektórych szczegółów podczas przesłuchań w 2019 r. i 2020 r. oraz stosunkowo niewielkie odmienności są naturalne i wynikają z upływu czasu oraz wielości różnych zdarzeń, które przedstawiał świadek. W istocie w zbliżony sposób różnymi słowami opisuje on wydarzenia, w których brał osobisty udział. Wytłumaczył on zmęczeniem i stresem, dlaczego 23.11.2017 r. nie rozpoznał na tablicy nr 15 wizerunku oskarżonego, a rozpoznał go później 07.05.2018 r. Wskazał na wcześniejsze symulowanie choroby psychicznej na potrzeby sprawy karnej. Natomiast przyjęty czas popełnienia czynu w 2017 r. wynika z okresu pozostawania P. S. na wolności /k.918-919/. Z relacji tego świadka wypływa pełne współdziałanie jego i M. T., co dokładnie i przekonująco przedstawił w uzasadnieniu Sąd.

g/ Sąd Okręgowy prawidłowo kierował się także ogólnymi depozycjami A. Z. (1) /uprzednio M./ złożonymi w śledztwie i na

rozprawie 12.08.2019 r. do czasu ich późniejszej zmiany 30.06.2020 r. na rozprawie. Szczegółowo wskazał powody takiego postąpienia i nie ma potrzeby ich powtarzać. A. Z. w pierwotnej wiarygodnej relacji jednoznacznie potwierdził, iż P. S. zajmował się wytrącaniem amfetaminy z „wody” tj. płynnej aminy. Nie przekazał on zaś wiedzy odnośnie oskarżonego i jego depozycje nie dotyczą bezpośrednio zarzutów z aktu oskarżenia w tej sprawie. Zmienione zeznania nakierowane są na odciążenie osób, które dotychczas obciążał i podważenie depozycji P. S., ale jako instrumentalne i wynikające z wycofania się ze współpracy z organami ścigania nie są w żadnej mierze przekonujące. Nie stanowią one powodu do przesłuchania funkcjonariuszy Policji I. Ś. i J. S. oraz ojca A. M. M.. Brak jest także podstaw do konfrontacji A. Z. z P. S. co do zmienionego twierdzenia, że P. S. dzwonił do niego i prosił, aby powiedział, że oskarżony miał policjanta za sąsiada. Nie jest istotna kwestia kontaktów między tymi świadkami, które są przecież naturalne. Wskazanie na obecność w pobliżu garaży w 2017 r. mieszkającego w tej okolicy funkcjonariusza Policji w żadnej mierze nie wyklucza popełnienia przestępstwa, gdyż osoba ta nie wiedziała o działaniach M. T. i P. S., nie zajmowała się nimi oraz nie widziała wytwarzania amfetaminy – co koreluje z opinią biegłego R. C.. Nie oznacza to, jak subiektywnie twierdzi obrońca, że „zdarzenie z kwietnia 2017 r. z pewnej odległości obserwował policjant”, gdyż przecież żaden dowód nie świadczy, aby w ogóle obserwował on zdarzenie. Natomiast A. Z. nie przekazywał o „obserwowaniu zdarzenia” przez funkcjonariusza, a tylko, że miał

na prośbę P. S. powiedzieć, iż ten miał sąsiada policjanta – czyli w ogóle nie podważa to relacji P. S. odnośnie oskarżonego. Sąd Okręgowy prawidłowo uzasadnił podjęte decyzje 30.06.2020 r. i nie naruszył art. 170 § 1 pkt 2 i 5 kpk w zw. z art. 172 kpk i art. 177 poprzez: a/ oddalenie wniosku o przeprowadzenie konfrontacji P. S. (1) z A. Z. (1) na okoliczność uzgadniania treści depozycji; b/ oddalenie wniosków o przesłuchanie funkcjonariuszy Policji I. Ś. i J. S. oraz ojca A. M. M. na okoliczność ich wpływu na depozycje A. Z. (1) i sprawdzenia wersji wydarzeń z zeznaniami M. M. (2). Zauważyć przy tym trzeba, że depozycje A. Z. (1) mają jedynie marginalne znaczenie i w ogóle nie stanowią podstawy skazania M. T. a dotyczą innych sprawców odpowiadających w innych procesach.

h/ Nie budzi zastrzeżeń sposób przesłuchania P. S. (1) na rozprawie. Uchylenie pytań stron należało do kompetencji Przewodniczącej składu orzekającego i obrońca nie wykazał, aby miało to negatywny wpływ na treść relacji świadka. Dotyczy to także wskazywanego pytania z 11.04.2019 r., kiedy świadek nabył umiejętność przerabiania amfetaminy za pomocą kwasu siarkowego. Nie został naruszony art. 370 § 4 kpk ani art. 6 kpk. Pamiętać należy, że proces karny ma na celu ustalenie, czy oskarżony popełnił zarzucany mu czyn zabroniony, a zatem strony nie mogą zadawać dowolnych pytań, które nie wykazują bliskiego związku z zarzutami stawianymi w akcie oskarżenia. W toku procesu weryfikacji nie podlegają wszystkie fakty i okoliczności, a tylko te uznane przez organ procesowy /

a nie strony/ za istotne dla rozstrzygnięcia.

i/ Chybione są zarzuty naruszenia art. 366 § 1 kpk w zw. z art. 4 kpk, art. 167 kpk, art. 6 kpk, art. 5 § 2 kpk i art. 410 kpk. Sąd I instancji nie zrezygnował z wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy i nie można mu skutecznie zarzucić nieuzasadnionej bierności – przekonuje o tym przebieg rozpraw i treść wydanego wyroku. Z uwagi na niezabezpieczenie aminy, wytworzonej amfetaminy ani służących do tego przedmiotów nie było możliwe przeprowadzenie badań fizykochemicznych. Nie oznacza to niemożności ustalenia, że oskarżony wytwarzał przedmiotowe narkotyki na podstawie innych dowodów np. osobowych, ponieważ polski proces karny nie opiera się na tzw. legalnej teorii dowodowej, tylko na zasadzie swobodnej oceny dowodów. Nie podważa zeznań P. S. (1) kwestia ujawnienia śladów kokainy a nie amfetaminy w garażu ani nieujawnienie śladów narkotyków na pojeździe A.. Zauważyć należy, że badanie pojazdu A. (...) przeprowadzono dopiero w dniu 13.09.2019 r., a więc nie jest ono miarodajne dla okresu do 21.06.2017 r. i według biegłego R. C. wytrącanie amfetaminy mogło w ogóle nie pozostawić śladów. Natomiast ślady kokainy nie mają żadnego znaczenia dla kwestii wytrącania amfetaminy, skoro chodzi o inny narkotyk.

Sąd Okręgowy słusznie także przyjął, że M. T. w 2015 r. mógł poruszać się innym pojazdem A., który nie stanowił jego własności. Jasno wytłumaczył tę kwestię i nie budzi ona wątpliwości. Brak możliwości skonkretyzowania tego samochodu nie wpłynął na

możliwość ustalenia sprawstwa i winy oskarżonego. Ustalono czas przestępstwa popełnionego w 2015 r. w taki sposób, na jaki pozwalała ocena dowodów – skoro P. S. nie pamiętał dat 2 dni, kiedy wytwarzał z oskarżonym amfetaminę, to nie można było tego bliżej ustalić. Natomiast kwestia porozumiewania się M. T. z P. S. także została wyjaśniona – skontaktował ich D. B. i P. S. dokonał tych przestępstw na jego prośbę, a więc możliwe jest, że np. to oskarżony telefonował do P. S. a nawet nie musiał tego robić, jeśli zostali umówieni w konkretnym miejscu i czasie.

j/ Nieporozumieniem jest zarzut, jakoby Sąd Okręgowy uznał, że ciężar dowodu i wykazanie istotnych dla sprawy okoliczności leży po stronie oskarżonego, zamiast po stronie oskarżyciela publicznego. Nie doszło do naruszenia art. 74 § 1 kpk w zw. z art. 5 § 1 i 2 kpk. Skarżący myli tu rzeczywisty przebieg postępowania oraz szeroką i logiczną analizę dowodów przeprowadzoną przez Sąd z własnymi wyobrażeniami. To, że osk. M. T. nie zdołał wykazać bezpodstawności zarzutów zawartych w akcie oskarżenia, nie oznacza, iż spoczywał na nim ciężar dowodu w sprawie. Niewątpliwie to prokurator wniósł akt oskarżenia i wnioskował o przeprowadzenie wskazanych dowodów, co doprowadziło do wydania zaskarżonego wyroku. Twierdzenia skarżącego, że w akcie oskarżenia umieszczono nieudowodnione „spekulacje” i „hipotezy” procesowe nie podważa ocen i ustaleń poczynionych w sprawie przez Sąd I instancji.

k/ Bezzasadny jest zarzut obrońcy pkt XI obrazu przepisów

postępowania, a to art. 399 § 1 kpk poprzez uprzedzenie obecnych na rozprawie stron o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynów zarzucanych M. T. a tym samym przyjęcie: co do czynu I - art. 53 ust. 2 w zw. z art. 53 ust. 1 w zb. z art. 56 ust. 3 w zw. z art. 56 ust. 1 ustawy z 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 § 1 kk, co do czynu II - art. 53 ust. 2 w zw. z art. 53 ust. 1 w zb. z art. 56 ust. 3 w zw. z art. 56 ust. 1 ustawy z 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk. Skoro Sąd na rozprawie 30.06.2020 r. uprzedził strony o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej, to nie mógł uchybić wskazanemu przepisowi, który nakłada właśnie taki obowiązek. Dowolne jest twierdzenie skarżącego, że w ten sposób Sąd przekroczył granice zarzutów zawartych w akcie oskarżenia, gdyż orzekał o tych samych czynach - w rozumieniu zdarzeń historycznych, zespołów faktów.

Wniosek

Obrońca M. T. (1) wniósł o :

a/ zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych czynów;

b/ ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

zasadny

częściowo zasadny

x niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

a/ Wnioski obrońcy nie zasługiwały na uwzględnienie wobec przeprowadzonych wyżej w pkt 1-2 rozważań co do zarzutów.

b/ Dodać można, że zebrane dowody, a w tym przede wszystkim depozycje świadka P. S. (1) w powiązaniu z opiniami biegłych z zakresu chemii i toksykologii, jednoznacznie wskazują, że M. T. wspólnie i w porozumieniu z nim dokonał 3-krotnego wytworzenia amfetaminy. Skarżący nie wykazał, aby w tym zakresie relacje P. S. były błędne czy nieprawdziwe. Właściwie Sąd I instancji uzasadnił przyjęcie kwalifikacji prawnej co do czynu z pkt I i 1 – z art. 53 ust. 2 w zw. z art. 53 ust. 1 ustawy z 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 kk, co do czynu z pkt II i 2 – z art. 53 ust. 2 w zw. z art. 53 ust. 1 ustawy z 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

c/ Brak jest także jakichkolwiek podstaw do obniżenia wymierzonych kar grzywny – 400 stawek dziennych po 40 zł za czyn z pkt 1 i 200 stawek dziennych po 40 zł za czyn z pkt 2 oraz kary łącznej 450 stawek dziennych po 40 zł. Grzywny w tych wysokościach są adekwatne do wysokiego stopnia społecznej szkodliwości czynów, w tym ilości i wartości wytworzonej amfetaminy, oraz stopnia winy sprawcy, jak też uwzględniają dotychczasowy tryb życia oskarżonego. Obrońca nie wskazał okoliczności, które należałoby dodatkowo uwzględnić przy wymiarze kar grzywny, które to kary nie są nadmiernie surowe i ich ukształtowanie czyni zadość potrzebom prewencji indywidualnej i generalnej oraz odpowiada dyrektywom zamieszczonym w art. 53 § 1 i 2 kk.

<p>d/ Nie występowały powody do uchylenia czy obniżenia wysokości nawiązki orzeczonej na mocy art. 70 ust. 4 ustawy z 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>1</p>	<p>W sprawie doszło do naruszenia prawa materialnego tj. art. 56 ust. 3 w zw. z art. 56 ust. 1 ustawy z 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez błędną wykładnię tego przepisu. Wytworzenie amfetaminy przez oskarżonego i jej zabranie nie oznacza jednocześnie wprowadzenia tego narkotyku do obrotu – brak jest ustawowych znamion art. 56 ust. 3 w zw. z art. 56 ust. 1 ustawy z 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii co do czynów z pkt 1 i 2.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>Uznać trzeba, że Sąd Okręgowy błędnie przyjął, iż wytworzenie amfetaminy przez oskarżonego i jej zabranie, a która to była dla niego przeznaczona, jednocześnie oznacza wprowadzenie tego narkotyku do obrotu. Stanowisko takie jest błędne, gdyż pomija systematykę ustawy z 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz treść art. 4 tej ustawy, zawierającego legalne definicje wyrażeń ustawowych. Pkt 34 art. 4 jasno stanowi, że „wprowadzanie do obrotu” oznacza „udostępnianie osobom trzecim, odpłatnie lub nieodpłatnie, środków odurzających, substancji psychotropowych, prekursorów, środków zastępczych lub nowych</p>		

substancji psychoaktywnych”. Tak więc wyprodukowanie narkotyku i związane z tym jego posiadanie nie jest równoznaczne z wprowadzeniem do obrotu, chociaż może go poprzedzać, ponieważ do wprowadzenia do obrotu dochodzi dopiero później, kiedy dana substancja czy środek zostanie przekazana innej osobie, która go nie wytwarzała, a nie jest też jego ostatecznym konsumentem. Ponadto działań oskarżonego nie można uznać za przygotowanie do wprowadzenia do obrotu, gdyż nie ustalono, aby podjął on jakiegokolwiek dalsze czynności poza zabranie wytworzonego narkotyku. Dopiero zaś dalsze działania np. kontakty z innymi osobami w celu sprzedaży przedmiotowej amfetaminy uzasadniałyby przyjęcie przygotowania. Nakazywało to stosowną zmianę zaskarżonego wyroku.

5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO

5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji

Przedmiot utrzymania w mocy

W punkcie II utrzymano w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części tj. częściowo co do rozstrzygnięć z pkt 1, 2 i 3 oraz w całości co do rozstrzygnięcia z pkt 4.

Zwięźle o powodach utrzymania w mocy

Powody wskazano w części 3 tj. nieuwzględnienie apelacji obrońcy.

<p><u>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u></p>		
	Przedmiot i zakres zmiany	
<p>W punkcie I zmieniono zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego M. T. (1) w ten sposób, że :</p> <p>a) w punkcie 3 uchylono rozstrzygnięcie o wymierzeniu kary łącznej pozbawienia wolności;</p> <p>b) odnośnie czynu zarzucanego w punkcie I i przypisanego w punkcie 1 sformułowanie „biorąc tym udział w obrocie wytworzonym tak w znacznej ilości narkotykiem” zastąpiono sformułowaniem „które stanowią znaczną ilość tej substancji psychotropowej” a sformułowanie „P. S. (1), ps. (...) zastąpiono sformułowaniem „ustaloną osobą”, w kwalifikacji prawnej wyeliminowano art. 56 ust. 3 w zw. z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k., a w podstawie wymiaru kary wyeliminowano art. 11 § 3 k.k., zaś wymierzoną karę pozbawienia wolności obniżono do 3 lat i 10 miesięcy;</p> <p>c) odnośnie czynu zarzucanego w punkcie II i przypisanego w punkcie 2 sformułowanie „biorąc tym udział w obrocie wytworzonym tak w znacznej ilości narkotykiem” zastąpiono sformułowaniem „który stanowi znaczną ilość tej substancji psychotropowej” a sformułowanie „P. S. (1), ps. (...) zastąpiono sformułowaniem „ustaloną osobą”, w kwalifikacji prawnej wyeliminowano art. 56 ust. 3 w zw. z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2</p>		

k.k., w podstawie wymiaru kary wyeliminowano art. 11 § 3 k.k., zaś wymierzoną karę pozbawienia wolności obniżono do 3 lat;

d) na podstawie art. 85 § 1 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k. połączono kary jednostkowe pozbawienia wolności i wymierzono oskarżonemu karę łączną w wysokości 4 lat pozbawienia wolności.

Zwięźle o powodach zmiany

a) uchylenie rozstrzygnięcia z punktu 3 o wymierzeniu kary łącznej pozbawienia wolności wypływa z dokonanych niżej zmian;

b) odnośnie czynu zarzucanego w punkcie I i przypisanego w punkcie 1 zastąpienie wskazanych sformułowań wypływa z konieczności wyeliminowania udziału w obrocie wytworzonym narkotykiem oraz wyeliminowania danych sprawy nieobjętego aktem oskarżenia; nadto niezbędne było wyeliminowanie w kwalifikacji prawnej art. 56 ust. 3 w zw. z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k., a w podstawie wymiaru kary wyeliminowanie art. 11 § 3 k.k. - z uwagi na rozważania w części 4; w rezultacie wymierzoną karę pozbawienia wolności obniżono do 3 lat i 10 miesięcy, która to kara uwzględnia czasokres tego przestępstwa, wysoki stopień jego społecznej szkodliwości i wysoki stopień winy sprawcy, jak też dotychczasowy tryb życia oskarżonego;

c) odnośnie czynu zarzucanego w punkcie II i przypisanego w punkcie 2 zastąpienie wskazanych sformułowań wypływa

z konieczności wyeliminowania udziału w obrocie wytworzonym narkotykiem oraz wyeliminowania danych sprawcy nieobjętego aktem oskarżenia; nadto niezbędne było wyeliminowanie w kwalifikacji prawnej art. 56 ust. 3 w zw. z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k., a w podstawie wymiaru kary art. 11 § 3 k.k. - z uwagi na rozważania w części 4; w rezultacie wymierzoną karę pozbawienia wolności obniżono do 3 lat, która to kara uwzględnia czasokres tego przestępstwa, wysoki stopień jego społecznej szkodliwości i wysoki stopień winy sprawcy, jak też dotychczasowy tryb życia oskarżonego;

d) na podstawie art. 85 § 1 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k. połączono kary jednostkowe pozbawienia wolności i wymierzono oskarżonemu karę łączną w wysokości 4 lat pozbawienia wolności – co wypływa z zastosowania zasady asperacji kar w bardzo znacznym stopniu, przy uwzględnieniu łączności podmiotowo-przedmiotowej czynów i ich rozbieżności czasowej.

Zauważyć należy, że obrońca nie wskazał okoliczności, które należałoby dodatkowo uwzględnić przy wymiarze kar, które to kary nie są nadmiernie surowe i ich ukształtowanie czyni zadość potrzebom prewencji indywidualnej i generalnej oraz odpowiada dyrektywom zamieszczonym w art. 53 § 1 i 2 kk. Całokształt okoliczności sprawy przekonuje, że tylko takie kary bezwzględnie pozbawienia wolności są właściwe i celowe, a w konsekwencji sprawiedliwe.

<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>		
<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</u>		
1.1.	Nie dotyczy	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości Nie dotyczy	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania Nie dotyczy	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
Nie dotyczy		
4.1.	Nie dotyczy	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		

Nie dotyczy		
<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
III.	Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczono oskarżonemu okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 14.05.2018 r. godz. 5.10 do dnia 24.10.2018 r. godz. 5.10, od dnia 28.09.2019 r. godz. 5.10 do dnia 14.01.2020 r. godz. 5.10 i od dnia 23.07.2020 r. godz. 5.10 do dnia 10.03.2021 r., uwzględniając okresy równoczesnego odbywania innych kar.	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
IV.	Zasądzono na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonego kwotę 4000 zł tytułem opłat za obie instancje i pozostałe wydatki w sprawie - w oparciu o treść art. 627 kpk i art. 635 kpk, z uwagi na brak istotnych podstaw do zwolnienia go od tych kosztów.

7. PODPIS
Dorota Radlińska Dorota Tyrała Przemysław Filipkowski

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>	
--	--

Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca osk. M. T. (1)	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Punkty 1-6 wyroku	
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>		
x na korzyść # na niekorzyść	x w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany	

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
x	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
x	uchylenie	x	zmiana